

časopis učenika bečejske Gimnazije
az óbecsei Gimnázium folyóirata

januar 2012.

broj

11

prečas

2-3 "Dani nauke i znanja" u Gimnaziji

10 "Obijanje Praga" - matura ekskurzija

11 "Štreberi"

12 Razgovor sa Teofilom Pančićem

15 O Samjuelu Beketu

16 O Emilu Sioranu

Intervjui: prof. Tamara Đurić, prof. Aleksandar Egić, Rosendo Gomez

Dani nauke i znanja u Gimnaziji Bečej

U okviru Dana nauke i znanja, koji su trajali od 5. do 9. decembra u našoj školi, održano je predavanje dr Ranka Rajovića, izvršnog direktora Mense Srbije, koji nas je učio kako da učimo.

Da li ste nekada zapazili da će u jednu istu kutiju stati daleko više stvari ako ih složite nego ukoliko ih samo nabacate? Slična situacija je i sa ljudskom memorijom. O tri vrste pamćenja i načinu iskorišćavanja istih govorio nam je dr Ranko Rajović, izvršni direktor Mense Srbije.

Da li ste znali da slike pamtimo bolje nego reči (odnosno termine), da kineski simboli, u stvari, nisu tako teški za shvatanje kao što izgledaju i da **do 24. godine „imate fore“ da stvarate sinapse u svom mozgu**, a nakon toga vam ostaje trichavih 2% za obnavljanje već stvorenih? Ove i mnoge druge informacije pružio nam je dr Rajović na predavanju o najpogodnijem načinu učenja. Predavanje je teklo dinamično u interakciji predavača i

Ranko Rajović
u medijateci Gimnazije

nas prisutnih. Naime, dr Rajović nas je nekih sat i po-dva mamio da razmišljamo kao deca. Pomalo nas je uplašio rezultatima PISA testa

na čijim se listama ime naše zemlje može pročitati samo kroz durbin. Razveselio nas je pričom o deci Japanaca koji množe milionske brojeve. Pričao nam je o deci koja pišu pesme slikama (i pokazao nam neke od kreativnih radova) i na taj način ih mnogo brže nauče nego konstantnim iščitavanjem (reproduktivnim učenjem). **Pobio je mit o 6 % iskorišćenosti ljudskog mozga** i otkrio nam kako da bolje „složimo stvari u kutiju“. Odgovor: simbolima!

Naučno je dokazano da se prilikom aktivnog razmišljanja (traženja rešenja za neki problem) stvaraju sinapse u mozgu. A kako da pokrenemo tu ulenjenu mašineriju u svojoj glavi? Jedan od predloga je bio: smišljanje glupih priča. Recimo: zatvorenik MEM je u svojoj ČELIJI napravio BRANU da se odbrani od drugog zatvorenika po imenu CITO, koji ga je stalno gađao PLAZMOM.

Celu ćeliju je kasnije oRIB'O rob ZOMBi. (Zanimljivo, zar ne?) Ovo su smislili učenici nižih razreda osnovne škole, a zadatak je bio da nauče nepoznate termine iz biologije. Ako ste se više nego jedanput našli u problemu učenja reči koje nikako da vam „uđu u glavu“, shvatićete blago koje krije ova igra. Drugi predlog je bio sakrivanje reči. „Obraz il' crven kao jabuka ili bled kao krpa.“ (Priznajem, loše je. Ja sam smišljala u nemogućnosti da se setim originalijeg dečijeg primera, koji sam čula na predavanju.) Treći primer, već pomenuto prikazivanje simbola. Kao primer, bio je uzet kineski simbol za vodu koji čine tri horizontalne ertice, nalik na tri kapi vode. Možete li da verujete da je toliko lako? Ali ideja je zapravo bila da se **čitave lekcije prikazuju simbolima**. Kao kada biste sad učili ko su Huni i nacrtali čoveka kratkih nogu na konju kako jede, iza njega nekog drugog kako se odmaru, i tom jednom slikom imate čitavu priču.

Nadam se da će vam ovo biti od pomoći. Dr Rajović nas je svakako ostavio prilično zamišljene. U svakom slučaju, pouka je sledeća: probajte da se igrate sa svojim umom, sigurno će vam biti od koristi.

Nina Miladinović

Tradicionalna proslava Dana škole (27. oktobar)

Pozdravni govor
direktora Basarića

Recitovanje i pevanje

Izvođenje
etno pesama

Gimnazijski bend
„Limited edition“

Predavanje gimnazijskog eko-tima o AIDS-u

Povodom obeležavanja Svetskog dana borbe protiv SIDE, **eko-tim naše škole** je, zajedno sa profesorkom biologije

Ljiljanom Saravolac, 1. decembra u multimedijalnom kabinetu Gimnazije održao predavanje.

Prezentaciji je prisustvovalo po dvoje učenika iz svakog odeljenja, a u cilju informisanja svojih vršnjaka, članovi eko-tima su održali **jednočasovno predavanje o SIDI i drugim polno prenosivim bolestima**, upoznavši prisutne i sa istorijom ove bolesti, njenom rasprostranjenosti u Srbiji i svetu itd. Članovi eko sekcije koji su pripremili ovu prezentaciju su: Tamara Jovanović, Slav-

ica Vukšić, Ivan Vrsajkov i Vladimir Stanojev.

Gimnazijski eko-tim

Dani *nauke i znanja* u Gimnaziji Bečež

U okviru „Dana nauke i znanja“, Gimnaziju su posetili učenici osmog razreda iz svih škola u bečejskoj opštini. Tom prilikom, osmacima smo predstavili pojedine kabinete pokazujući im zanimljive naučne eksperimente. Nakon toga održan je Kviz znanja, u kojem je učestvovalo po četvoro učenika iz svake škole.

Eksperimenti u kabinetu za hemiju

Eksperiment u kabinetu za fiziku

Kratak čas anatomije u biološkom kabinetu

Kviz znanja

Na Kvizu znanja pobjedu je odnela ekipa OŠ „Sever Đurkić“. Drugo mesto osvojila je OŠ „Šamu Mihalj“ iz Bačkog Petrovog Sela, a treće mesto OŠ „Petefi Šandor“.

Velika posećenost „Dana znanja i nauke“ - takmičari i navijači

Pobednici kviza - ekipa OŠ „Sever Đurkić“

Atmosfera sa Kviza znanja

Drugo mesto - ekipa OŠ „Šamu Mihalj“ iz Bačkog Petrovog Sela

Treće mesto - ekipa OŠ „Petefi Šandor“

Pobednici Kviza znanja dobili su veoma vredne nagrade - komplet udžbenika za prvi razred gimnazije. Sve škole su pokazale znanje i sposobnost da u timu, na srpskom i mađarskom jeziku, odgovore na pitanja iz različitih oblasti.

„Srpska književnost je ono najbolje što mi imamo”

Intervju sa Teofilom Pančićem

U okviru „Gimnazijskih dana”, gost naše škole bio je poznati novinar i kolumnista **Teofil Pančić**. Iskoristili smo priliku da sa njim još malo razgovaramo o novinarstvu i književnosti.

preSSčas: Zašto ste se odlučili za kolumnu kao novinarski žanr?

Teofil Pančić: Zato što sam čitao kolumne nekih tada velikih autora, koji su mi, u vreme kad sam imao petnaest-šesnaest godina, imponovali. To je bilo vreme koje vi danas teško možete i zamisliti - otvorite novine, a unutra sve neke budalaštine, izveštaji nekih komiteta. Preskočite prvih dvadeset strana, kako idete ka kraju novina, tako postaje i zanimljivije - u odeljku za kulturu su uglavnom bile najzanimljivije stvari. Tu ste mogli da naučite da postoji nešto što se zove lično mišljenje, stav, da postoje ljudi koji pišu u svoje ime, imenom i prezimenom, glavom i bradom. To je meni, kao mladom čoveku, imponovalo i zainteresovalo me je, i nekako sam se i sam u tome pronalazio, pokušavao sam da i sam radim nešto slično. A paralelno sa tim sam počeo da se zanimam i za književnu kritiku; zapravo, ja kolumnu i kritiku nikad ne odvajam, to su u osnovi dva slična žanra, gde pojedinac izražava svoje mišljenje bilo o političkim fenomenima, bilo o nekoj knjizi. Kolumna je za mene novinarski žanr u kojem se ja najbolje osećam. Kao mlad čovek i kao početnik u tom poslu, okušao sam se skoro u svim žanrovima, od intervjuja do reportaže, ali je kolumna bila forma koja mi leži, i težio sam da se u tom žanru ostvarim.

preSSčas: Da li je teže pisati o dobrim ili o lošim knjigama i piscima?

Teofil Pančić: Teže je pisati o dobrim knjigama, ali ja volim teže zadatke. To ne znači da ne treba pisati negativnu kritiku kada za to postoji pravi povod, ali to je uvek lakše. Kao mlad kritičar, bio sam skloniji pisanju negativne kritike nego što sam danas. To valjda sa godinama dode, pitaš se zašto bi trošio energiju na neke loše stvari. Ima toliko dobrih knjiga, zašto ne bih svoje čitaoce upoznao sa njima? Teže je pisati o dobrim knjigama jer je uvek teže objasniti zašto je nešto dobro -

potrebno je više kreativnosti, više rečitosti, više uložene energije da bi se objasnilo zašto je neka knjiga vredna čitanja. Lakše je uzeti nekoliko atraktivnih epiteta, ismejati se nečijoj nezgrapnosti ili

imamo. Ovo nije zemlja koja ima neke velike ekonomske potencijale, tehnološke i slično, ali zato, u nekim granama umetnosti, a pre svega u književnosti, mi smo jedna ozbiljna zemlja koja daleko prevazilazi svoj realan gabarit. Naravno, treba imati u vidu da mi sebe u tom smislu ne možemo gledati izolovano, kao Srbiju, jer smo mi deo šire celine - delimo jezik sa Hrvatima, Bosancima, Crnogorcima, bez obzira na to što postoje razna imena tog jezika. To je jedan jezik u nekoliko varijanata, i to znači da mi imamo „široko tržište“ od desetak miliona ljudi, a to nije malo.

preSSčas: Šta biste poručili mladima koji žele da se bave pisanjem, bilo kao novinari, bilo kao književnici?

Teofil Pančić: Poručio bih im da dva puta razmisle, i da onda ipak skoče. Onaj ili ona ko je zaista naklonjen tome i kome je to zaista životni poziv, on će to svakako uraditi, bez obzira na to šta ja kažem ili bilo ko drugi. Nisam pristalica teorije o promašenim talentima, mislim da svako u životu na kraju dospe do onog mesta koje mu pripada. Ne verujem u to da negde među nama postoji neki Miloš Crnjanski ili neki nesudeni Andrić, koji, sticajem životnih okolnosti, nije mogao da se ostvari. Ja u to ne verujem. Mislim da u ovakvim profesijama, kao što je književna, svako se otprilike ostvari onoliko koliko može, uprkos svim teškoćama; na kraju krajeva, teškoće su tu zato da bismo ih prevazilazili. Onaj ko je zaista rođen za pisanje, on će to svakako i biti - on neće razmišljati da li se to njemu isplati. Pisanje je vrsta unutrašnje čovekove potrebe, i ona ne može biti zanemarena. Ivo Andrić je celog života bio diplomata i još svašta drugo, dobar deo života nije mogao da se izdržava od pisanja, ali ga to nije sprečilo da napiše roman „Na Drini ćuprija“.

**Intervjuisala:
Dajana Milovanov**

nedostatku pismenosti, talenta, i već je pola posla odrađeno. Ali, ako se piše o dobroj knjizi, onda je potrebno biti na nivou tog teksta, da bi kritičar uspeo da ubedi čitaoca da je ta knjiga zaista dobra. Veliko mi je zadovoljstvo da pišem o takvim knjigama - veliki sam bibliofil i hoću da se to oseti u mom pisanju. Hoću da onaj ko čita moju kritiku oseti da iza toga stoji ljubav jednog čitaoca.

preSSčas: Da li je naša književnost provincijalna i da li naši pisci pišu o velikim temama?

Teofil Pančić: Mislim da cela jedna književnost ne može biti provincijalna, u njoj postoje i ovakvi i onakvi. Postoji mnogo provincijalnih motiva i usmerenja u našoj književnosti, ali ne mislim da je to dominantno, a daleko od toga da je jedino. Mi imamo pisce koji su na svetskom nivou, i ne govorim o mrtvima, govorim o ljudima koji su živi i aktivni, u najboljim stvaralačkim godinama. Književnost koja ima Svetislava Basaru, Davida Albaharija, Radoslava Petkovića, Dragana Velikića, moglo bi se navesti desetina imena, a u dramskoj književnosti Biljanu Srbljanović i Milenu Marković - to nije provincija, to nije mala književnost. Ona nije obimna, jer ovo je mala zemlja, mali jezik, ali je srpska književnost možda ono najbolje što mi

zanemarena. Ivo Andrić je celog života bio diplomata i još svašta drugo, dobar deo života nije mogao da se izdržava od pisanja, ali ga to nije sprečilo da napiše roman „Na Drini ćuprija“.

Tribina „Šta to beše novinarski kodeks?“

Teofil Pančić u medijateci

Poznati novinar, kolumnista i književni kritičar, Teofil Pančić, bio je gost naše Gimnazije 19. oktobra. U prepunom multimedijalnom kabinetu, tribina pod nazivom „Šta to beše novinarski kodeks?“ otpočela je spontano i bez ustezanja; uz nekoliko šala Teofil je odškrinuo vrata svoje priče u koju nas je uvukao svojom elokvencijom.

Kroz razgovor, saznali smo da oduvek piše, da ga ono što radi ispunjava, iako ga ponekad mnogo iscrpljuje. Deo vremena na tribini posvećen je govoru o elektronskim medijima. Teofil je izrazio prirodno nezadovoljstvo svim vidovima krađe ideja i rada nazvavši internet mestom prividno neograničene slobode. Smatra sebe „čovekom od papira“ i troši dosta novca na štampani oblik informacija, koje većina nas „skuplja“ u elektronskom formatu sa internet stranica kao sa „grana drveća internet-raja“ načinjenih tuđom mukom i kao plodove tuđeg rada. Da se ne razumemo pogrešno, Teofil je korisnik elektronskih medija, ali kaže da su u pitanju samo novine koje ne može da kupi na našem tržištu. Na pitanje „Šta je to novinarski kodeks?“, odgovorio je da je to ono seme morala koje bi trebalo da se nalazi u svima nama. To su neka od osnovnih ljudskih načela, kao npr. da ne svedočimo lažno o drugom ili da mu se ne mešamo u život. Rekao je, takođe, da ni sam ne može da veruje vestima svih novina, ali izdvaja one za koje je, kako kaže, uveren da, i kada slažu, to ne čine namerno. Na ovom spisku našli su se „Danas“, „Vreme“ i druge novine.

Na tribini je bilo govora i o njegovoj novoj pretposlednjoj knjizi „Plavušina dilema“, koja je zbirka njegovih kolumni objavljivanih na portalu „Peščanik“. Imali smo prilike da čujemo i jedan odlomak, pa se ova tribina može smatrati i premijernom promocijom knjige.

Uz Teofila Pančića, sat i po vremena prošlo je vrlo brzo, čemu je doprinela zanimljivost teme, kao i prijemčivost našeg gosta za dinamičan i otvoren dijalog.

Nina Miladinović

Előadás a Gimnázium multimedialis szaktermében Kereszténység, mint az európai civilizáció alapja

December 21-én az óbecsei Gimnázium színhelye volt egy igen értékes és tartalmas előadásnak, melyet **dr. Rokay Zoltán** atya budapesti vendégelőadó tartott.

Első eseménye volt ez annak az előadássorozatnak, amelyet a gimnázium nevében az intézet igazgatója és az iskola két hitoktatója, pravoszláv és katolikus, tervezett és amely a „Kereszténység, mint az európai civilizáció alapja” címet kapta. Az előadássorozat szeretne rámutatni a kereszténység fontosságára a kontinensünk kultúrájának kialakulásában, megmaradásában és annak további fejlődésében.

A zsűfólásig megtelt teremben, ahol jelen voltak az iskola tanulói, tanárai, vendégek a városból, az önkormányzat és a médiumok képviselői, dr. Rokay Zoltán, a budapesti Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának professzora, a kar Filozófiai Tanszékének vezetője a Bibliáról beszélt, a Szentírásról, mint a kereszténység alapjáról. Bemutatta két nyelven, szerbül és magyarul felváltva, Isten leírott szavának történetét, valóságát és mindenkori aktualitását. Tette ezt minden jelenlevő érdeklődését lekötve, színesen illusztrálva előadott szavát képekkel és tárgyakkal.

Zoltán atya előadásával tanúságot tett a Bibliáról mint minden keresztény közös kincséről valamint annak építő és közösségformáló erejéről. Ez az előadás egyben megnyitója is volt egy alkalmi

Nagyszámú közönség az előadáson

Biblia kiállításnak, ahol a gimnázium folyosóján egy üveg-szekrényben minden érdeklődő megtekinthetett több Bibliát különböző nyelven és különböző kiadásban. Lehetett itt látni héber, görög, latin és arab Bibliát, valamint nálunk Vajdaságban élő népek nyelvein: szerbül és magyarul több kiadásban, tovább horvát, német, roma és román nyelven is.

Reméljük, hogy ez a két esemény, mint több ember közös munkájának eredménye, hozzájárul egy egységes, keresztény alapokon fekvő társadalom kialakulásához.

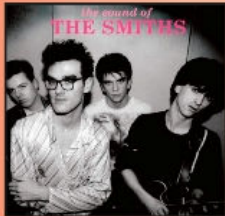
Fleisz Atilla

Nešto **staro**, nešto **ново**, nešto **pozajmljeno** i nešto **plavo**

Preslušala: Dajana Milovanov

Nešto **staro**

Grupa **The Smiths** je nesumnjivo jedna od najuticajnijih grupa svih vremena - stvarali su osamdesetih godina i bili su ključni za formiranje nezavisne britanske scene (danas se to popularno naziva *indie* scenom, što je skraćenica od engleske reči *independent*). Ukoliko pogledate biografije današnjih grupa koje sviraju alternativnu muziku, gotovo je izvesno da će se ime ove grupe naći na listi uzora i onih koji su uticali na muzičko opredeljenje. Sigurno ste čuli bar jednu njihovu pesmu; svako ko je pratio seriju *Čari*, čuo je ovu grupu kako peva uvodnu pesmu *How Soon Is Now?*, koja se tu čuje u skraćenoj verziji.

Album za slušanje – *The Queen Is Dead* (1986)

Za melanholiju – pesma *I Know It's Over*; **za razmišljanje** – pesma *The Boy With The Torn In His Side*; **za ljubav** – pesma *There Is A Light That Never Goes Out*.

Nešto **ново**

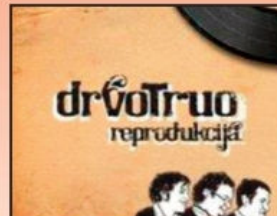

Sa samo dva albuma, grupa **Florence And The Machine** postala je jedna od najpopularnijih izvođača današnjice - slušaju ih gotovo svi, bez obzira na muzički ukus. To se delimično može objasniti time što je sam žanr kojem ova grupa pripada nemoguće odrediti - čuju se zvuci art roka, soula, eksperimentalne muzike i savremenih pravaca - a delimično kvalitetom glasa i muzike pevačice Florens Velč, koju mnogi smatraju najekscitirajućim ženskim izvođačem današnjice (doduše, uz nezaobilaznu Bjork). Ova grupa se takođe izdvaja i izuzetno kreativnim spotovima, od kojih bih izdvojila onaj za pesmu *No Light, No Light*, koji kombinuje elemente vudu magije sa katoličanstvom.

Album za slušanje – *Ceremonials* (2011)

Za ludački ples po kući (ili negde drugde, za hrabre) – pesma *What The Water Gave Me* (posvećena Virdžiniji Vulf); **za romantiku** – pesma *Heartlines*; **za manje lepe trenutke** – pesma *Breaking Down*.

Nešto **pozajmljeno**

Kikindska grupa **DrvoTruo** nema svoje autorske pesme, ali one pesme za koje se odluče da obrade postaju originali. Repertoar je raznolik – ima novih, ali i starih pesama, bluz, roka, alternativnih pravaca, elektronske muzike, i sve to dobija jedinstven i autentičan pečat koji im daje melanholičan glas pevača, Jovana Bajkina, i violina koja se vešto uklapa u sve što odluče da izvedu.

Gotovo je neverovatno kako tri čoveka, sa tri instrumenta (dve gitare i violina) uspevaju da stvore utisak kao da slušate neku studijsku verziju pesme.

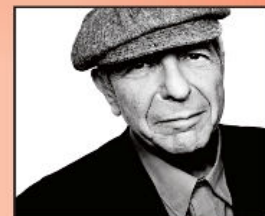
Album za slušanje – *Reprodukcija* (2011)

Za raskide – *Big In Japan* (original izvodi *Alphaville*);

Za vesele trenutke – *A Girl Like You* (original izvodi *Edwyn Collins*)

Za čekanje – *It's No Good* (original izvodi *Depeche Mode*).

Nešto **plavo**

Onaj ko nije čuo glas **Leonarda Koena** (Leonard Cohen), posebno u zreloj dobi, nema predstavu o tome šta je zaista melanholija - hrapav glas, umoran, dubok, smiren, ali neverovatno zavidljiv, koji često izgovara, umesto što peva, izuzetno originalne i inteligentne stihove koji zalaze u sve sfere ljudskog života i bave se kako odnosima među ljudima, tako i religijom, seksualnošću i mnogim drugim temama.

On je jedinstvena ličnost na muzičkoj sceni sa veoma dugim stažom, njegova muzika je godinama varirala od nečega što bi se moglo opisati kao kantri, pa sve do folka koji je godinama postajao mekši i dostigao vrhunac kad je Koen počeo da saraduje sa Šeron Robinson (Sharon Robinson), koja je koautor i producent na nekoliko poslednjih albuma.

Album za slušanje – *Ten New Songs* (2001)

Za životne prekretnice – *A Thousand Kisses Deep*; **za jutro** – *In My Secret Life*; **za sve prolazne trenutke** – *Here It Is*.

Fotografija broja:

Gimnazijalci u predstavi
„Deda Mraz je ok”

(priredba za dodelu
paketića)

Самјуел Бекет - странац у Паризу, странац у животу

„Бекет је осетљив чим се човек нађе поред њега. Он се не испољава, али ви осећате да сте пред неким. На први поглед, то је стегнут човек који влада собом. Врло је лепо видети човека који носи у себи тескобу и који господари собом. Феномен. Иако је одувек у Паризу, интелектуална Француска га није обележила. Остао је странац, иако је овде већ дуго“, рекао је о њему у једном интервјуу Емил Сиоран, такође човек који је живео у Паризу и био странац, додавши о Бекету нешто што се осети и у његовим делима, у карактеру његових ликова: „Увек је одавао утисак човека који тек што је пао с Месеца“.

Иако се уз **Ежена Јонескоа** сматра **зачетником театра апсурда**, он сам, као човек и стваралац, представља својеврсни антипод Јонескоу: док Јонеско експлодира, Бекет увек остаје присебан и влада собом. Читалац стиче утисак да је у њему - уколико се ослонимо на Шопенхауерову поделу живота на конкретан и апстрактан, где човеку „оно што га је претходно потпуно обузимало и интензивно покретало сада изгледа хладно, безбојно и удаљено: он само гледа и региструје“ - **преживео само тај апстрактни посматрач, са очима које не виде више боје** (уосталом, епитаф на његовом гробу гласи: „било која боја, све док је сива“), већ редукују све на оно суштинско и дубоко, огољено до сржи, које се у неке махове чини накардним, гротескним; али лишен друштвених фактора и околности, **човек, као гост овог света, постаје апсурдна лутка живота**. Иако је Бекетов стил окарактерисан као минималистички, он успева уз мало речи да предочи неке од суштинских питања о смислу живота, али не даје одговор - то препушта читаоцу, јер стваралац није нужно онај који истовремено и има одговор на постављено питање.

Оно што Бекет са сигурношћу поседује јесте свест да је крај пенинован, само је неизвесан пут којим ће се до њега доћи, као и време потребно да се тај пут пређе. У складу са том филозофијом живота, он и ствара ликове који су на први поглед ишчашени и апсурдни, али су заправо само људи са основним егзистенцијалним питањима, „јер људима није довољно да трпе, они хоће разлог“. **Чини се да његова дела ипак одишу бледом надом да тај разлог постоји** јер Владимир и Естрагон неће престати да чекају. Годоа ни онда кад се завесе спусте, јер „онај који је много

чекао, чекаће заувек“. Сваки појединац себи мора покушати да осмисли бесмисао, чак и када је свестан да је смисао само плод његове маште, јер би живот у супротном био пуко ишчекивање краја. Бекет је једном записао: „Ослонио сам се на привидности, иако сам осећао да су испразне“, нешто слично што ће и Достојевски много раније приметити: „Свако од нас има право на своју срећу, чак иако та срећа није ништа друго до обична илузија. Живети живот, свако има право да га не проживи.“ **Бекетови ликови не траже срећу, траже само разлог да и даље подносе живот**, и њихово чекање се никад не завршава, јер онда кад се један живот заврши, почиње неки други, нимало различит од овог претходног у својој основи, и то траје бесконачно дуго - постоји „дужност“ да се живи, али од појединца зависи чиме ће испунити време између две вечности.

У младости, **Бекет је провео две године у душевној болници** и тамо је имао прилику да слуша предавање Карла Густава Јунга, чија је тема била „никад исправно рођени“; чини се да ће се то осећање промашености осетити у свим његовим каснијим делима. **На њега је битно утицао и Цемс Џоје**, вероватно најзначајнији ирски писац свих времена, и Бекетов савременик, па је један свој роман написао под снажним утицајем Џојсовог стила, да би касније отишао у другу крајност - Џоје је био онај који је ширио, док је Бекет одузимао, осиромашавао, не допуњавао. Све црпи искључиво из сопственог живота, јер добро написано може бити само преживљено. Својим ликовима мења имена у току драме или романа, стављајући индивидуалност на тај начин у други план и преносећи причу у сферу општег људског апсурда, бесмисла примењеног на било који живот, било кад и било где. Време у његовим делима има малу или никакву улогу, слично Ничеовој идеји да постоји један живот сваког од нас који се безброј пута понавља кроз вечност. Свеједно је кад, јер нема шта.

„**Живети. Изговарам ту реч, а не знам њено значење. Покушавао сам то, а нисам знао шта покушавао. Можда сам, на крају крајева, ипак живео, а да тога нисам ни био свестан.**“

Дајана Милованов

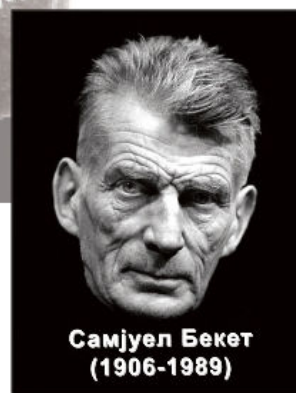
Бекет и његови јунаци

Бекет као инспирација многим уметницима

Из филма „Чекајући Годоа“

Самјуел Бекет
(1906-1989)

Connecting Classrooms

connecting classrooms

cooperation and even friendship should exist between us. Students even showed the meaning of this term by participating in workshop with students from "Bratstvo" school. We were making greetings for Women's Day.

Children's rights

Our team was active during the Children's week, when we made the film about children's rights. Also, the idea of Connecting Classrooms project was presented to uninformed people on the Children's Week festival. The film can be

the life of the young people here and young people in other countries.

Connecting classrooms is a project created by British Council which has been connecting seventy high schools all over the world since 2010. Most of the schools in Britain are participating in this project by bonding with three foreign schools. Serbia is in a group with Germany, Britain and Slovakia.

Gimnazija Bečej is one of the fifteen chosen high schools in Serbia that are included in this partnership. Members of our school's team are 1st grade students: Zlatko Džinić, Rade Marčić, Milan Stanković, Nadica Stojčić, Jelena Tanasijin; 2nd grade students: Tijana Aleksandrić, Damir Jazvin, David Radulović, Filip Sadžakov, Isidora Kuprešak, Aleksandra Đurišić, Ivana Aranicki, Darija Subakov; two English teachers: Irina Batinić & Vesna Savić.

viewed on YouTube.

Future plans

Our future plans are about activities for the International day of Connecting Classrooms, in the spirit of Olympic Games. This event will, beside other things, include sports, general knowledge quiz and culinary skills.

The meetings where we discuss our future activities are usually held during the 8th class on Thursdays and everyone interested is welcome.

Beside all reached goals, we have managed to get to know each other better, make friends and improve our English. One of the best things about Connecting Classrooms is that instead of wasting our time indoors, it makes us go outside, meet new people and push our limits.

Darija Subakov & Ivana Aranicki

Our goals

Inclusion

One of our most important goals is inclusion. We organized peer education based on this subject that led to students realizing that despite all our differences

Global Citizen

We have been concentrating on the meaning of the words Global Citizen, too. The fact that we are members of this team gave us the opportunity to communicate easily with students world wide. A special social network, "e Twinning", was created. It gathers all the members of our group, including students from Germany, Slovakia and Britain. There we can see all the activities of the school done within the project and upload ours, as well.

Social life

In addition to help out the society, we organized questionnaire about social life of the youth in our town. This way, we had a possibility to compare

